A°. 1841. WOENSDAG,

N°. 32. 21 APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

AANBESTEDING.

De Administrateuren der Troepen alhier, zullen aan den minst inschrijvende aanbesteden het maken van:

(200) *Twee Honderd* LEDEREN TASSEKEN VOOR SLAGHOEDJES VOOR PERCUSSIE BUXEN.

Het model en de conditien, liggen ter inzage ten burele van den Kapitein Kwartiermeester, alwaar ook de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen, tot Donderdag den 22 dezer, des morgens ten 10 ure.

Paramaribo, den 19 April 1841.

De 2de Luitenant, fungerende bij de Administratie voornoemd,
A. D. CHARLOUIS.

(16063) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname, belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen,* zal op Vrijdag, den 23sten April 1841, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavin *Princes*; aankomende SANTJE van DUCELLE.

De Slaven *Januarij* en *Johannes*; aankomende E. M. WATSON (nu Boedel).

De Slaven *Coba*, *Wensina* of *Affie*, *Miselina*, *Francina*, *Marie* of *Abenie* en *Jansie*, aankomende S. MATERIEEL.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust en Vredestraat*, La. E. No. 136; aankomende VIGELANDZOON.

Paramaribo, den 19 April 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Bekendmaking.

☞ GODSDIENSTOEFENING bij de *Engelsche Episcopaalsche Kerk*, op *ZONDAG*, den 25 dezer, des morgens om *half negen* uren.

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

MAANDAG, 19 APRIL 1840.

Het HUIS en ERF, aan de Wagenwegstraat, La. A. No. 258; aankomende J. H. REIJEG, *f* 3600.
OPGEHOUDEN.

---

* De Veertig koppen SLAVEN, aankomende ALFRED J. H. BERTHOUD, zijn familie'sgewijze verkocht geworden voor eene som van *f* 35,520.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Engelsche Schoener Admiraal Louis, Kapt. G. Ellart, van Demerary (laatstelijk van Berbice); hebbende 4 dagen reis.

Den 18den, de Nd. Am. Bark-Schip Jane, Kapt. F. Nickerson, van Gloucester, hebbende 20 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 19den, het Schip Maria Frederika, Kapt. Klaas Boeles de Weerd, naar Amsterdam; lading: 531 vaten Suiker, 83 balen schoone- en 1 baal vuile Katoen, 46 balen Cacao, 9 vaten Rum, 1769 pond oud Koper, 31 piës Hout en 8 vaten Oranjeschillen. —— Passagiers: de Heeren J. W. Fuchs en Echtgenoot, J. P. Haase Jr. en Echtgenoot, F. L. F. Altmann Jr., J. D. Altmann, J. C. Fuchs, J. de Niefeld, H. M. Wolff de Friderici, D. J. Sanches, P. J. Bredenbach en de Minderjarige G. S. Everts.

Mengelingen.

DE ZEGENING DER PAARDEN TE ROME.

Dat de menschen te *Rome* jaarlijks viermaal, van het balkon der St. Pieterskerk, van den Paus den zegen ontvangen, is bekend, maar het zal mogelijk minder bekend zijn, dat hier ook de paarden en ezels gezegend worden. Zonderling genoeg duurt dit zegenen der paarden gansche acht dagen, terwijl de zegen, dien de Paus over de menschen uitspreekt, spoedig afgedaan wordt. Wie van de laatsten vergeet, om zich ter bepaalder ure van deze weldaad te bedienen, moet tot de volgende reis wachten, terwijl de paarden tot dat einde eene gansche week gegund wordt.

De tijd dezer zegening der dieren begint, met het feest van den heiligen A n t o n i u s, bijgenaamd de Abt, endus den 17den Januarij, en duurt gedurende de zoogenoemde acht dagen (*ottavario*) van hetzelve. Deze A n t o n i u s, door het volk de V u u r A n t o n i u s (A n t o n i o d e l F u o c o) genoemd, die niet met den heiligen A n t o n i u s van *Padua* moet verwisseld worden, geldt in de Roomsche Kerk zeer veel, als voorspraak ter bevrijding van velerlei ziekten, onder welke voorheen het zoogenoemd vuur, naar hem het *St. Antonie's vuur* genoemd, boven aan stond. Deze vreesselijke kwaal, die vooral in de middeneeuw woedde, verteerde de leden, als of zij door het vuur verbrand waren, en berokkende binnen korten tijd den smartelijksten dood.

De plegtigheid heeft plaats voor een bijdeur der Kerk, van den genoemden heiligen, op het plein van Santa Maria maggiore. Van den op- tot den ondergang der zon staat hier een Priester, die, met hulp van twee Kerkedienaren, op de tot hen gebragte paarden en ezels met de wijwaterskwast wijwater sprengt en daarbij den zegen spreekt. Daar nu deze kerkelijke plegtigheid een soort van volksfeest is geworden, zoo zal voor onze lezers eene korte beschrijving van dezelve zeker niet onaangenaam zijn.

Dewijl het feest eene gansche week duurt, valt natuurlijk één dag van hetzelve op zondag. Deze dag nu wordt als de voornaamste beschouwd en zeer schitterend gevierd. De bezitters van paarden van weelde, is het zeker om het even, op welken dag zij de hunnen laten besprengen, maar de zondag is bij uitsluiting voor de werkpaarden bestemd. Reeds met het aanbreken van den dag, begint het in de straten van het bergkwartier levendig te worden. Des morgens vroeg vergaderen, op het plein van Santa Maria maggiore (een der grootste van *Rome*), verkoopers van allerlei soort van eet- en drinkwaren, en beginnen dezelve uit te venten.

Maar, om tot de hoofdpersonen, de paarden, te komen; — de rij begint met de werkpaarden, die, gelijk op andere dagen, zoo ook thans zeer vroeg op de been moeten, en al toonden dit hunne uitstekende ribben niet, zoo zou men echter op hun voorhoofd kunnen lezen, aan welken eigenaar zij toebehoorden. Ieder dezer dieren draagt namelijk een versiersel op den kop, dat door zijne waardij den toestand van het vermogen zijnes bezitters kenmerkt. De vuilnisman heeft den vorigen dag de beste lap uit het straatvuilnis opgezocht, hem aan de bron zoo rein gewasschen, als zonder zeep kan geschieden, en voor den kop van zijn beest geplaatst. Op het voorhoofd van het veulen der porceleinkramer, pronkt de kouseband zijner vrouw, die zij, ter uitwinning van kosten, voor dezen dag geleend heeft. Na deze maken zich de paarden der groenten-wijn- en ooft verkoopers bemerkbaar, hun voorhoofd is met een min of meer breed zijden lint versierd, dat nieuw gekocht is, en waarbij te minder op een paar Bajochi's gezien wordt, dewijl het naderhand voor hunne vrouwen tot een band om het lijf moet dienen. Eindelijk komen de trotsche Voermanspaarden. Dezen fladderen dikke stroken van gouden en zilveren linten van het hoofd, ja zelfs hunne staarten zijn hiermede versierd. Het opmerkelijkst onder allen, maken zich echter de *Barbari*, Renners, harddravers, die zoo genoemd worden, om dat men tot dat einde voorheen Paarden van de Barbarijsche Kust liet komen, terwijl men thans daartoe Inheemsche bezigt. Deze zijn het rijkst versierd, en munten uit door hunne spronnen, tot welke hun het goede: dat zij reeds drie of vier weken genoten hebben, aanleiding geeft.

De ezels spelen de treurigste rol op dit Feest. Zij behoeven wel op dezen dag geene lasten te torschen, maar krijgen echter meer slagen, dan op andere dagen, want zij worden van hunne Meesters, die in het Italiaansche, zonderling genoeg, denzelfden naam met hunne beesten dragen, namelijk *Somari*, ijveriger met slagen naar den zegen gedreven, dan de Paarden.

Opdat echter deze zegen te werkzamer zijn moge, verschijnen slechts de geheel armen met ledige handen, de meesten vereeren aan de Kerk een waschkaars of eenige smeerkaarsen; de rijken laten zelfs aan de Antoniaansche Nonnen, wier Klooster met de Kerk verbonden is, een wagen vol hout, wijn of soortgelijke

brengen. Deze geschenken-brengers zijn echter zeer gevaarlijk, want trotsch op hunne giften, rijden zij woest door den digten troep. Dat hier dan geene ongelukken geschieden, wordt aan den Heiligen Vuur Antonius toegeschreven, die niet alleen de ziekten der paarden geneest, maar ook de menschen beschermt, dat zij noch door de wagens gerabraakt, noch door de Paarden verpletterd worden. Wie een rijtuig houdt, rijdt naar den zegen, de Petits-Maitres rijden te paard. Hier ontwaart men nu dezelfde weelde, dezelfde zeden, die men op andere dagen op den Corso ziet. Van den Veturino af tot den Hertog toe, verschijnt ieder in zijne beste kleeding.

In plaats dat, gelijk men billijk zou verwachten, daar deze plegtigheid geen wereldlijk schouwspel, maar een Godsdienstig Feest is, wagens en paarden, na dat deze laatsten gezegend zijn, naar huis zouden trekken, zoo plaatsen zich allen op het plein, ten getale van tien, twintig en dertig, waar dan het gesprek, dat reeds in het voorbijrijden begonnen is, bij het stilstaan wordt vervolgd. Dat hier de Equipagiën der vreemde Natiën, inzonderheid der Engelschen, zich het meest onderscheiden, spreekt van zelve. Zulk een Engelsch Gentleman, die in zijn land over schandelijke ontheiliging van den rustdag schreeuwt, wanneer een arm Schoenlapper, om niet van honger te sterven, op Zondag een schoen lapt, ontziet zich hier niet den Priester, die den zegen uitdeelt, met zijn Lorgnet te bezien, luide aanmerkingen te maken, ja zelfs hem in het aangezigt uit te lagchen, wanneer hij, vermoeid van de gestadige herhaling der zelfde zaak, eindelijk eenigzins zijn gemak neemt. Gebeurt het echter, dat zijne paarden die den trein moeten volgen, in het gedrang met wijwater besprengd worden, dan vloekt hij als een Matroos en woelt, als of hem de grootste hoon was aangedaan.

Met het vallen van den avond, houdt de wijding op, en menschen, paarden en wagens keeren langzaam terug. Daar echter de plaats van dit tooneel een der eenzaamste en minst bezochte van *Rome* is, en hier een zamenloop van menschen, des nachts even zoo gevaarlijk voor de openbare veiligheid, als voor de zeden, zijn zou, zoo moeten de Karabiniers dit verhoeden.

IETS, BETREFFENDE DE NATUURLIJKE GESCHIEDENIS VAN DEN LEEUW.

Over den Leeuw, vinden wij de volgende aanmerking, in de te Londen in het licht verschenene Researches in South Africa, bij the Rev. John Philip: Uit de beschrijving die men mij gaf van de wijze, hoe de Boschjesmannen Leeuwen dooden, blijkt, dat zij deze vreesselijke dieren, stiller en zekerer ombrengen, dan zelfs de beroemdste Scherpschutter dit met zijn geweer doen kan. De Leeuw, die in vele opzigten naar den hond zweemt, onderscheid zich echter van hem daardoor, dat hij niet zoo goed hoort, en daarom ook niet zoo gemakkelijk ontwaakt. Als een Leeuw slaapt, vooral als hij zijne prooi verslonden heeft, kan men rondom hem gaan zonder hem te storen, en hij heeft dit eigene, dat hij, wanneer hij door iets gewekt wordt, dat hem treft of op hem valt, alle tegenwoordigheid van geest verliest, en, als hem niets tegenhoudt, terstond de vlugt neemt. Wolven en Tijgers begeven zich meerendeels naar de holen en kloven der bergen, maar de Leeuw vindt men doorgaans op de vlakten en kort bij de kudden van Antilopen, die zich in de vlakten ophouden, en uit een soort van instinct zulke plaatsen mijden, waar hun magtige vijand, hen plotsling en onverwacht kan bespringen. De Boschjesmannen hebben opgemerkt, dat de Leeuw zijne prooi meestal bij den op- of ondergang der Zon doodt of verteert; als zij dus Leeuwen willen dooden, letten zij doorgaans waar de Springbokken bij den opgang der Zon weiden. Tevens slaan zij gade, of de Springbokken verschrikt zijn en wegloopen, dewijl zij daaruit kunnen opmaken, of de Leeuw hen reeds heeft aangevallen. Zij letten dan zeer naauwkeurig op de plaats waar dit geschied is, en des morgens ten elf ure, als de Zon hevig brandt, en de gezochte vijand vermoedelijk in eenen diepen slaap ligt, onderzoeken zij den omtrek naauwkeurig, en als zij den Leeuw zorgeloos vinden nederliggen, schieten zij hem een vergiftigen pijl in de borst. Is de Leeuw nu op deze wijze gekwetst, dan springt hij op van zijn leger, en loopt weg, even hulpeloos als een aangeschoten Ree. Hij is nu reddeloos verloren, want de doodelijke pijl heeft zijne borst doorboord, zonder dat de Leeuwin, die mogelijk naast hem ligt, in hare sluimering gestoord wordt, en de Boschjesman weet, waar hij hem, na eenige uren, of wel nog eerder, dood of in de laatste stuiptrekkingen vinden zal.

HET RUPSENPROCES.

In den omtrek der stad *le pont du Chateau* in *Auvergne* werden, in het jaar 1690, de inwoners zeer van de rupsen geplaagd, die het gansche land bedekten, en eene vreesselijke verwoesting aanregtten. Verre echter van daar, dat de inwoners zich van de middelen, die rede en ervaring aan de hand geven, om deze plaag van zich te verwijderen, zouden hebben bediend, maakten zij, in vollen form regtens, de verwoesteren van hun land het proces op. Zij overreikten, op den 17 Mei van gemelde jaar, aan de Vicariussen van den toen ledig staanden Bisschoppelijken stoel een smeekschrift, dat men toch de rupsen wilde *bezweren* en dezelve bevelen om van daar te verhuizen. In dit zelfde smeekschrift begeerden de Supplianten, dat men deze dieren eenen Advokaat zou toestaan, op dat men dezelve geregtelijk vervolgen en er op aandringen zou kunnen, dat zij veroordeeld wierden, om zich van de plaatsen, waar zij zich toen ophielden, als boosaardige schepsels, die nadeelig voor het gemeene welzijn waren, te verwijderen. Een Grootvicarius, met name Burin, antwoordde op dit smeekschrift, dat het den Pastoor van St. Martijn vrijstond, om de bezwering der rupsen op de gewone wijze te volvoeren. Daar echter dit antwoord van den Grootvicarius geen verlof tot eenen Advokaat voor de rupsen gaf, vergaderden de inwoners en besloten, om zich met eene Memorie aan den Landvoogd te wenden, en daar hunne bede voor te dragen. De Landvoogd gaf zijne toestemming, en nu werd, door de eerste Schepen van het geregt, Gabriel Aijnard tot Advokaat der rupsen benoemd en aangesteld. Eindelijk kwam men dus ter zake, en, nadat de regter de door de Advokaten van beide partijen aangevoerde gronden gehoord had, veroordeelde hij den pleitbezorger voor de rupsen, om deze dieren te bewegen, dat zij de plaats verlieten, die zij zoo eigen magtig ingenomen hadden; »en wij," — zoo luide het bevelschrift verder — »gelasten, uit hoofde »van ons regterlijk ambt, deze dieren »hiermede, om onverwijld genoemde »oord te verlaten, en zich, hetzij naar »eene kleine weide *au terroir des fourches*, of in den omtrek *demestoorken* »genoemd, hetzij naar eenige andere »plaats, waar zij geen kwaad kunnen »doen, te begeven, en aldaar hun ellendig leven te eindigen."

»Van regtswege, den 1 Junij 1690."

OVER DE WAARHEID.

Men hoort den prediker niet gaarne, wanneer hij den grooten Heeren de waarheid zegt, en hen vermaant, om toch eindelijk eens den bril op den neus te zetten, en niet altijd door de vingers te zien; met het regt niet zoo te handelen, als een spinneweb, waar de groote vliegen doorbreken en alleen de mugjes in blijven hangen; dat zij niet op den distelleerketel moesten gelijken, welke uit de bloemen de laatste droppels trekt. Men hoort den prediker niet gaarne, wanneer hij den edellieden zegt, dat zij den baardscheerders niet in het handwerk grijpen moeten; den geestelijken, dat zij dikwijls op de klokken gelijken, welke anderen in de kerk roepen, maar zelven wegblijven. Hij mishaagt zeer, wanneer hij tot deze geestelijken zegt, dat zij Noach's timmerlieden niet ongelijk zijn, welke voor anderen de ark bouwden, maar, zich zelven niet kunnende redden, met de overige menschen in den zondvloed omkwamen; wanneer hij zegt, dat zij aan de uilen gelijken, welke de olie voor nachtwaken bestemd uit de lampen slurpen, door de kerk onderhouden worden, en overigens tot niets deugen. Men hoort den prediker niet gaarne, wanneer hij van de soldaten zegt, dat zij gelooven, dat hun geweten geprivilegeerd is. Men ergert zich over den prediker, wanneer hij tot de overigheden zegt, dat zij eene hospitaalsoep gelijken, op welke weinige oogen zijn; wanneer hij in het algemeen tot de ambtenaren zegt, dat zij al te barmhartig zijn, wel is waar niet om den vreemdeling, maar om vreemd goed op te nemen. Men hoort den prediker niet gaarne, wanneer hij den herbergiers zegt, dat zegt, dat zij slechten wijn voor Rhijnschen verkoopen, en den gemeensten landwijn nog vervalschen; wanneer hij den bakkers zegt, dat zij het brood met slecht meel slecht bakken en in het gewigt de zetting niet zeer naauwkeurig volgen. Men hoort hem niet gaarne, wanneer hij van de boeren zegt, dat zij slechts de rol van onnoozelen spelen, en heimelijk vol listen en streken zijn. Het meest ergert men zich, wanneer hij de vrouwen van de zwakste zijde aanvalt, bijv. van die der liefde tot opschik, en der behaagzucht; en dat er heden ten dage weinige zijn, die over de schaamteloosste zaken blozen.

(*Pater Abraham van St. Clara.*)

GEDACHTEN.

Een brillenmaker antwoordde, toen hem gevraagd werd, waarom hij ging bedelen: »het brillenmaken is niets meer waard, want men ziet thans meer door de vingers, dan door den bril."

Oogen zijn glazen koppelaars, welke menig hart verleiden. Oogen zijn brandspiegels, die groote vlammen verwekken. Oogen zijn open vensters, door welke dikwijls de zielendood instijgt.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd driemast Galjootschip Paramaribo, Kapitein Johann Christoph Töpper. —— Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 23 dezer.

Stand der Maan.

6	*APRIL*	VOLLE MAAN.
13	»	LAATSTE KWARTIER.
21	»	NIEUWE MAAN.
28	»	EERSTE KWARTIER

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water
21 WOENSDAG.	's morgens	6-00	's avonds	12-00
22 DONDERDAG.	»	6-51	»	12-51
23 VRIJDAG.	»	7-42	»	1-42
24 ZATURDAG.	»	2-33	»	8-33

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.